

23. APRILA OB 18. URI V ŠTUDENTSKEM CENTRU

Praznik Rožnodolčanov

Tudi krajan Rožne doline praznuje svoj krajevni praznik 27. aprila — v spomin na ustanovitev OF slovenskega naroda, ki je bila na področju njihove KS v Vidmarjevi hiši na Sedanji cesti 27. aprila. Letošnja proslava bo v četrtek 23. aprila ob 18. uri v mali dvorani Študentskega naselja. Po slavnostnem govoru predsednika KO ZZB NOV Milana Gombača bodo podelili priznanja KS Rožna dolina, ki ju

bosta prejela Jakob Kosmač in France Plazar ter eno bronasto priznanje OF, ki ga bo za večletno družbenoaktivno delo prejela Tončka Hartman.

V kulturnem programu pa se bodo predstavili mladi Rožnodolčani s svojimi vrstniki, ki obiskujejo tamkajšnje vzgojno varstveno ustanovo oziroma nabirajo znanje v osnovnih šolah Marjan Novak-Jovo in Majde Vrhovnik.

Cesta IV bo kmalu dobila asfaltno prevleko

Ne prašna, ampak Rožna dolina!

V KS Rožna dolina danes živi 4800 krajanov. V zadnjem času so njihova prizadevanja namenjena predvsem skrbi za večjo komunalno urejenost svoje krajevske skupnosti. Pravi, da ne želijo biti več prašna dolina ampak resnično Rožna dolina. O samoprispevku, ki so ga na referendumu izglasovali lani smo že pisali a prav je, da ponovimo, da svoj denar namenijo za program, ki zajema alsfartiranje cest in pločnikov ter opremljenost cest z javno razsvetljavo. Glede na sprejet program iz samoupravnega sporazuma, ki so ga sklenili s Komunalno skupnostjo ljubljanskih občin s stanovanjsko komunalno banko in KPL bodo letos potrošili za boljšo komunalno opremljenost 378 milijonov dinarjev. Od tega bo Komunalna skupnost ljubljanskih občin prispevala 170 milijonov, bančni krediti bodo znesli 112 milijonov, Vodovod-kanalizacija bo prispevala 170 milijonov, krajan pa s samoprispevkom 58 milijonov. Do sedaj — do 30. marca — so zbrali že 26 milijonov. V tem letu — začenši z zadnjimi dnevi tega meseca pa vse

do prvih dni oktobra bo Rožna dolina »kar precej razrita«, a bo zato potem lepša! Cestišča in pločniki bodo urejeni na Cesti XIX, Cesti XXI, Kokaljevi, Bizjakovi, Predjamski, na cesti VI (od Ceste XVII do XXI) in Kristofovi bo poleg cestišča in pločnikov urejena tudi javna razsvetljava, na Cesti ob Glinščici — cesta in javna razsvetljava, na Jamnikarjevi — pločniki ter na Ažbetovi in Rutarjevi javna razsvetljava.

V sklepni fazi so dela na cesti IV, kar pravzaprav pomeni zaključek del iz lanskega leta. Poleg teh cest iz programa samoprispevka pa bo letos asfaltirana tudi Cesta X. Celotna investicija v višini 86 milijonov bo financirana iz sredstev rednega programa Komunalne skupnosti ljubljanskih občin. Res je, da so bila dela na tej cesti že dvakrat »obljubljena« in preložena, a se niso izvedla iz povsem preproste razloga, ker ni bila urejena kanalizacija. Ta dela so izvršena in Cesta X. bo kmalu dobila svoj asfaltni plašč.

Iškovaška šola in podatki

V Naši komuni z dne 31. 3. 1987 smo prebrali članek o delih na naši delovni enoti v Iški vasi, ki pa bi ga radi nekoliko dopolnili, da bi bila slika popolnejša.

Solska kronika nam pove, da je bila šola v vasi ustanovljena 1898. leta. Od leta 1935. dalje je bila organizirana kot dvorazrednica in je s krajšo prekinitvijo (vojna) delovala tako do šolskega leta 1961/62 z največ 55. učenci. Od takrat dalje je naša delovna enota enorazrednica s kombiniranim poukom — 1. 2. ali 1. 2. 3. razred. Število učencev stalno niha in se je v zadnjih letih gibalo od 15 do 7 učencev. Zaradi nezadostnega števila učencev, ugodnih zvez z Igom, (šolski avtobus), smo predlagali, da bi šola začasno zaprla, jo temeljito obnovili in ko bi število učencev ustrezalo normativu (16), ponovno odprli šolska vrata.

Krajan Iške vasi se s predlogom niso strinjali, zato smo se odločili za njen obstoj in postopno obnovo šolskega poslopja. Tudi za obnovo so se krajan zavzeli s polno odgovornostjo. Domači strokovnjaki so pregledali ostreže in nam svetovali, da se zaradi dotrajanosti popolno obnovi. To je potrdil tudi Zavod za raziskavo materiala. Odgovorni so sklicali zbor krajanov in izvedli edinstveno akcijo sodelovanja in samoprispevka. Malo je krajev, ki se lahko pohvalijo s tako organiziranostjo in zavzetostjo pri delu, kot se krajan Iške vasi.

Da pa le ne bi kdaj, kateri izmed delegatov mestne izobraževalne skupnosti, ki pozorno sledi investicijskim vzdrževanjem, vprašal — kam smo razvrstili namenska sredstva za delovno enoto Iška vas — naj povemo, da smo od MIS-a prejeli 6.985.133. din namenskih sredstev, za obnovo pa smo porabili — brez ostrejša, prostovoljnega dela krajanov, mladine, učencev in učiteljev osnovne šole Ig — 11.322.062. din. V ta izdelek so vključeni: načrti, kleparska dela, zidarska dela, nova okna in popolna zamenjava dotrajane elektro instalacije.

Seveda pa naša častljiva 90 letnica še zdaleč ni urejena. Potrebna je nove fasade, greznice, notranje in temeljite zunanje ureditve. Prepričani smo, da nam bodo, predvsem pri zunanji ureditvi prisrčno na pomoč naši krajan — saj 7 učencev 1. in 2. razreda, kljub družbeno koristnemu delu ne zmore, pa tudi pomoč učencev in učiteljev OŠ Ig je le droben delček v mozaiku del.

Dovolite nam, da se na tem mestu zahvalimo krajanom Iške vasi, gradbenemu odboru in posebno še Francu Intiharju, za njihov izreden prispevek pri obnovi našega šolskega poslopja. Zahvala velja tudi DO Silvaprojekt — delovna enota Ig, ki je za zaščito lesnega dela ostrejša darovala zaščitni premaz.

V imenu kolektiva ravnatelja.

EMA DURJAVA

NEKAJ UTRINKOV O DELU NAŠIH GASILCEV

Mladink in članic vedno več

3. aprila so se sešli na rednem občnem zboru delegati občinske gasilske zveze naše občine. Ker so v uvodnem delu izpolnjevali običajni dnevni red (poročila), bomo tokrat iz poročil predsednika zveze Cirila Ropreta in poveljnika Ludvika Zalarja predstavili nekaj zanimivejših podatkov.

Ciril Ropret je med drugim zapisal: »Zaradi ugodnega priliva finančnih sredstev in zaradi ugodnih pogojev nabave, je bil v letu 1986 spremenjen tudi plan investicij, tako, da smo v preteklem letu naročili in plačali vse UKV radijske postaje, ki smo jih planirali za srednjeročno obdobje 1986–1990.«

Ludvik Zalar je poročal: »V skladu s programom nabave orodja in opreme smo v letu 1986 za društva nabavili in razdelili: 710 delovnih oblek, od tega 100 ženskih, 550 parov gumijastih skornjev, 550 gasilskih čelad, 550 delovnih pasov, 110 kopačev, 110 vil in 55 sekir.«

Ciril Ropret o članstvu: »Število gasilskih društev je nespremenjeno: 55 gasilskih društev s 5 trojkami in dve industrijski gasilski društvi. Število članstva je po nepopolnih podatkih nespremenjeno, dejansko stanje pa bo ugotovljeno ob popisu za XI. kongres

Gasilske zveze Slovenije.

Na Debelem rtiču je v preteklem letu bilo na počitnicah 63 pionirjev in pionirk iz društve naše zveze in šest mentorjev-vodnikov. K dnevnemu penzionu je občinska gasilska zveza prispevala tretjino sredstev.«

Ludvik Zalar o tekmovalnih: »Lani je tekmovalo 31 pionirskih desetin, 7 mladinskih in 19 članskih desetin. To velja za občinska tekmovalja. Napredek in to opazen, je v udeležbi mladink in članic, kar nam mora biti v spodbudo, da še bolj programiramo delo z ženskami, posebno mladinkami in jih vključujemo v delo v društvih, sektorjih in občinski gasilski zvezi.«

Ciril Ropret in Ludvik Zalar o požarih in drugih posegih gasilskih društev: »Gasilska društva Občinske gasilske zveze Ljubljana Vič-Rudnik so v letu 1986 posredovala v 27 akcijah, od tega 23 požarih in 4 naravnih nesrečah. V vseh akcijah je nastopilo 426 članov gasilskih društev in opravilo pri teh akcijah 1584 ur. V treh primerih so sodelovali tudi v akcijah izven naše občine in sicer v občinah Vrhnika, Ljubljana-Center in Ribnica.«

NA POMOČ!

Filmski projekt »Barje«

Tokrat je naš sogovornik Ljubo Struna, filmski delavec z ožjo specializacijo, organizator filma. Nekdanji alpinist, še vedno v dobri kondiciji, lahko bi dejali precej trpežen petdesetletnik, ki je svoje življenje zapisal filmu. Ni sicer med tistimi zvezdami, okoli katerih se gnetejo novinarji in je okoli njih dovolj publicitete. Toda že polna tri desetletja uporno spremlja vzpone in padce pri proizvodnji domačih filmov. In med ustvarjalci dolgometrskih in kratkih filmov se mnogokrat pojavi njegovo ime.

Pričetki dela pri filmu segajo že pred petdeseta leta, ko je najprej delal v laboratoriju, ki je bil tedaj v domu Partizan Trnovo. Nadaljeval je kot asistent kamere. Pravi, da ima iz tiste dobe lepe spomine. Posebno mu je ostal v spominu film pri katerem je sodeloval, dokumentarec Zimski vzpon na Mojstrovko, ki je bil nagrajen leta 1953. Ljubo pravi, da je bilo včasih pri filmu več entuziazma, in da se je marsikaj naredilo, ne da bi se gledalo na izkopiček. Na vsak film pri katerem je sodeloval, ga vežejo določeni spomini.

Ljubota želimo predstaviti pravzaprav zato, ker je zelo zaslužen, da se je pričelo s snemanjem dokumentarnega filma o Ljubljanskem barju. Že pred pričetkom snemanja je obstajala neka intima želja, da bi se lotili tega filma. Ljubo pravi, da mu je pozornost za barje vzbudil dober prijatelj, pokojni arheolog Peter Petru, ki mu je večkrat pripovedoval o barjanskih posebnostih. Ob snemanjih in pripravi filma pa človek barje vse bolj odkriva. »Bolj kot ga odkrivaš, bolj se ti zdi skrivnostno,« je dejal med pogovorom.

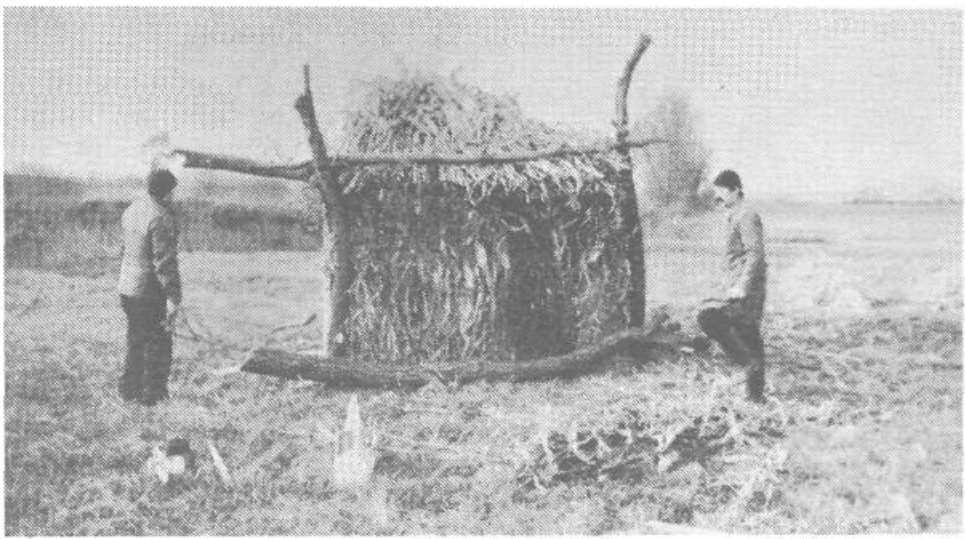
Tako je bilo nekaj snemanj opravljenih že preden je bil scenarij postavljen na uradni program Vibe filma in je snemanje podprla Ljubljanska kulturna skupnost. Področje dela organiziranja filma obsega pravzaprav vrsto

zelo različnih opravil, ki v končni fazi pridejo do realizacije filma. Finančni predračun filma, ki se naredi po preučitvi scenarija, priprava filmskega materiala, sestav ekipe, skrb, da so za snemanje pripravljene rekviziti, igralci in tehnično osebje.

Poleg finančne, obstoji še pravna plat in težko bi našli vsa dela, ki jih vrši organizator, vendar se v njegovih rokah prepletajo vse niti filma. Končno sledi razvijanje posnetih materialov in projekcija, vse do končne montaže in izvoženja. Običajno se dela na več projektov hkrati. V mnogočem zavisi od uspešnosti dela organizatorja, tudi končni uspeh, ki pripelje do realizacije filma. Za tako delo je pač potrebno precej športne kondicije in tudi veselja do dela. Mnogo profesionalnih izkušenj pri delu dolguje sodelovanju pri koprodukcijah. Ob zaključku pogovora je Ljubo dejal, da je naloga ekipe, ki pripravlja film o barju ta, da poda pregled obdobja, ki so se zvrstila v zgodovini. Ob pogovoru z ljudmi pa se naleti na mnogo problemov, ki so lahko tema za nov film. Nemogoče je v kratkem času vsestransko osvetliti problem barja. Po svoje doživljajo urbanisti, gradbeniki, pa arheologi in gozdarji, vodno gospodarstvo in kmetijci, pa lovci in izletniki, ekologi in zgodovinarji. »Snemanje je vezano na dolgo obdobje. Človek medtem dela še druge stvari. Zato je ta film po svoje tehnično precej zahteven. Vendar rad delam pri tem filmu tudi iz lastnega veselja, ker komaj čakam, da se znova odpravim na barje.«

Življenje človeka lahko dobi globlje dimenzije, širše razsežnosti, če prislunke dogajanju prirodi, negibnosti barjanske zemlje in hkratnemu vztrajnemu pretakanju vod, ki se včasih razlijejo med Bevkami in Podpečjo. Zave se, da je ob vrvežu mestnega življenja, še neka negibnost, ki odraža daljne svetove.

BORIS VIŠNOVEC

Ob robu poplavnega področja je ekipa Viba filma postavila kuliso za koliščarski prizor.

Razmišljanje o moji KS

Vnanje Gorice so z intenzivno pozidavo prerasle v veliko vas na obrobju glavnega mesta republike. Krajanj imamo veliko želja in potreb, možnosti pa izredno malo. Dejstvo je, da smo ob intenzivnem razvijanju pozabili razvijati tudi infrastrukturo, za kar bomo čutili posledice še vrsto let.

Vendar, ne gre samo za finančno plat, katero radi in preradi vse pogostejše poudarjamo. Menim, da je druga, še bolj pomembna, človeška.

Obnašamo se, kot da nas problemi širše okolice ali družbe, če hočete, ne zanimajo. In vendar smo mi vsi — družba. Tudi naši otroci so člani te družbe. Zato je prav, da se po pravilih te družbe tudi obnašamo.

Torej, bi nas moralo zanimati, kaj je z vodo, kanalizacijo, pošto, telefoni, cesti, itd. Zanimati do te mere, da bi se aktivno vključili v reševanje te problematike. Vsak po svojih močeh. Nekdo je strokovnjak za finančno plat, drug operativno, tehnično, vsi skupaj pa bi lahko z organiziranim pristopom fizično, z lopatami, kopali za elektriko, vodo, telefon, itd. Saj gre vendar za našo skupno stvar. Ne moremo in ne smemo dopuščati, da nam vedno nekdo drug urejuje življenje. Morda nekdo, ki naših potreb in želja niti ne razume dovolj, da bi zadovoljivo rešil dano problematiko.

Nehajmo se že jeziti na »one« ali »vste«. Veliko nas je, ki imamo pripombe na kvaliteto vode. Ničje pa tega jasno in glasno ne pove na pristojnem mestu.

Pravtako je bilo s telefonskimi priključki. Potrepljivo smo čakali, da bodo pristojne službe ugotovile potrebe Vnanjih Goric s planiranim prostorskim razvojem vred, zgodilo pa se je ravno narobe. Številke so bile oddane družbi KS, ki niso potrepljivo in križem rok čakale, da jim bo kdo kaj ponudil.

Enkrat za vselej se moramo začeti zavedati, da ni dovolj potožiti o problemih bližnjemu sosedu. Potrebno se je aktivno vključiti v urejanje življenjskih problemov. Najsi bo to na avtobusu, v šoli, trgovini, pošti, KS, kjerkoli. Naučiti se moramo govoriti odkrito in neposredno. Samo tako bomo vedeli, kaj želimo vsi skupaj in ne le posamezniki.

Ničje nam ničesar ne podari. Oglejmo si plačilne liste, iz katerih se jasno vidi, kolikšne deleže dajemo za splošno in skupno porabo. Če dajemo denar, imamo tudi pravico kaj reči. Zakaj bi imel pravico zamujati službo zdravnika ali zobozdravnika, če te pravice nima delavka v šivalnici ali za tekočim trakom. Če se vrata ambulante ob 14. uri še ne odpro, v čakalnici pa je polno negodujočih ljudi, ki se glasno ne upajo dežurnemu zdravniku ali sestri reči ničesar, jim je prav. Menim celo, da je tudi tisto tiho negodovanje nepotrebno.

Vse preradi pravimo, da se nekdo »krega«, ker je glasno povedal svoje mnenje. Nasprotno, skrajni čas je, da začnemo izmenjavati različna mnenja odkrito in neposredno. To ni prepiranje, to vodi k skupnem cilju sporazumevanja in dobrega sožitja.

Zatorej se nehamo skrivati za mrmrnjanji in tihiimi negodovanji ter se aktivno vključimo v reševanje proble-

matike, ki nas posredno in neposredno obkroža. Tako bomo lahko tudi od predstavnikov naše življenjske sredine zahtevali, da nas zastopajo bolj bojevitno in neposredno in ščitijo naše interese z več žara in elana; ne samo po službeni plati ali izvoljeni pravici.

Vsekakor v ta namen predlagam, da v naši KS organiziramo izdajanje biltena, ki bi krajanje tekoče seznanjal s problematiko, za katero imamo pravico in dolžnost podati svoje mnenje.

VANJA FORJANIČ-RANKEL

Praznik krajevske skupnosti Golo-Zapotok

Krajevni praznik smo praznovali 21. marca v vasi Škrilje. V tej vasi so vaščani s prostovoljnim delom zgradili lep in prostoren gasilski dom, v katerem je tudi največja priveditvena dvorana na območju naše krajevske skupnosti. Škriljani so ob praznovanju pokazali, da znajo biti dobri domačini vsem krajanom KS in gostom, še posebej borcem NOV, kadar obiščejo to vas.

Praznovanja se je udeležilo veliko število krajanov, predstavniki družbenopolitičnih organizacij in skupščine občine Ljubljana Vič-Rudnik s tovarišem Julijem Planincem, predsednikom Občinskega komiteja ZKS in Stanetom Drolcem, predsednikom komiteja za družbeno planiranje in gospodarstvo, delegati enot NOV, ki imajo domov v naši KS in gostje sosednjih krajevskih skupnosti. Vsi smo zbrano poslušali in spremljali uvodni nagovor Staneta Drolca, krajevni moški pevski zbor in kulturni program, ki so ga pripravili učenci osnovne šole Ljubo Šercer — oddelek Golo in člani aktivna Zveze socialistične mladine Golo.

V družabnem delu praznovanja smo ob harmoniki in plesu obujali spomine na čas izpred 45 let. Na ta čas nas vežejo mnogi spomini. Vrstijo se kar po vrsti. Množičen oborožen upor prebivalcev izpod Mokreca in Kureščka proti okupatorju in domačim izdajalcem, prvi hujski boji partizanov in Italijanov na Mokrcu, nasilje Italijanov s požigi vasi, množični aretaciji mladih fantov in interniranje, izseljevanje prebivalcev in streljanje talcev, nastajanje večjih enot NOV na našem območju: peti bataljon Notranjskega odreda, udarni bataljon Toneta Tomšiča, udarna brigada Ljubo Šercer, prve kurirske postaje in nato še 10. udarna brigada — Ljubljanska.

Ponosni smo na svojo preteklost, vendar se ne želimo tolažiti z njo. Vemo, da prihodnost ne čaka na omahljivce. Tudi danes poteka boj na več domačih bojiščih. Otepamo se z mnogimi težavami. Zagotovo jih bomo premagali, če bomo povsod spoštovali izročila NOB, odgovornost in pogled naprej, enotnost in ravnanje z močjo vzgleda in še mnogo drugih izročil NOB, ki ne smemo iti nikoli v pozabo, če hočemo biti močni v premagovanju kakršnih koli težav. Tako mislimo krajan izpod Mokreca in Kureščka.

LUDVIK GOLOB